

Apokalipsa zombijev

Da živimo v negotovih časih, je veliko podcenjevanje globalne zdravstveno-epidemiološke situacije in splošnega razpoloženja z zelo negotovim izidom, saj vstopamo v tretje leto globalne epidemije, segrevanje globalnega ozračja pa ni več znanstvena abstrakcija. Kolektivno drsimo nazaj v družbeno, politično in ekonomsko zgodovinsko realnost Evrope v tridesetih let prejšnjega stoletja. Upajoči kandidati za diktatorje in samorealizirani de facto diktatorji pred nami odpirajo prihodnost, katere sestavni del bo dislocirana gospodarska produkcija, družbe pa bosta razdirala nestrpnost in sovraštvo, ki se bosta okrepila predvsem v obliki rasizma, antisemitizma, in homofobije. Edina manjkajoča stvar pri tem vsesplošnem slabenju humane družbe je meteorit, ki bi pohitel k svojemu bliskovitemu trku z Zemljo. Od Apokalipse zombijev smo oddaljeni le en palec oz. inč ali 2,54 cm.

Kaj je torej smisel ustvarjanja in predstavljanja umetnosti? Navkljub vsemu se ljudje zjutraj zbudijo in se napotijo v službo, obenem pa še pripeljejo otroke v šolo. V svojih osnovnih značilnostih gre življenje dalje, tako kot prej. Moj poklic je vizualna umetnost.

Da bi jo lahko ustvarjal in se z njo neprenehoma ukvarjal, sem se za to moral usposobiti in se dolgo prebijati skozi izobraževalni in ustvarjalni proces različnih akademij. Mislím, da je v tem trenutku bolj kot kadar koli prej pomembno, da ne izgubimo zaupanja drug v drugega in se še naprej med seboj povezujemo, da ohranimo to stvar, imenovano človeštvo. To neizogibno je na naši življenjski poti, zato se vsako jutro prebudim in grem delat.

Umetnost namreč ima svojo osnovno funkcijo; ustvarjalnost je rdeča nit človeštva. Dokler bo obstajalo človeštvo na planetu Zemlja, dokler se ne preselimo na drug planet ali individualno v drugo razsežnost, bo umetnost del naše življenjske izkušnje. Umetnost je slaba vest družbe, saj je kot svetilnik, ki skozi meglo kaže pot do (duhov) starodavnih pomorcev v oddaljenem zalivu. Trenutno je bolj marginalizirana kot kadar koli prej, kar je nekako njen naravni položaj, saj je osnovna funkcija dobre umetnosti v nasprotju s (trenutnim) sistemskim zatiranjem, časi pritiskov na civilno družbo pa so vedno obrodili najboljše in najprodnnejša dela.

Idealistična ideja »družbene skulpture« Josepha Beuysa, umetnika in soustanovitelja nemške stranke Zelenih, da je vsak posameznik lahko umetnik in da lahko s takim ustvarjalnim pristopom oblikujemo pozitivno naravnano družbo, je bila vedno utopija, a taka, ki bi se dejansko lahko materializirala. Na žalost je brutalnost naše neposredne resničnosti to blagohotno možnost odpihnila in zato smo deloma v neznanih vodah. V teh posebnih okoliščinah ima umetnost, v mojem primeru vizualna umetnost, ključno vlogo pri preprečevanju tega, da bi vse, kar je v naši družbi dobrega, strmoglavilo v prepad.

V prizadevanja, ki so nama skupna, je želela biti vključena tudi Natsumi K Goldfish, japonska umetnica iz New Yorka. Velikodušno je sprejela moje povabilo k sodelovanju pri moji umetniški razstavi Saintly Body. Njeno intenzivno osebno in humanistično delo je nekaj, kar izraža upanje, da bomo preporod, ki ga trenutno prestajamo, preživeli in v prihodnosti žareli z novim spoznanjem, izvirajočim iz le-tega.

Emil Memon